

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

Det var naturligt, om der ogsaa her krævedes en Tilslutning fra Finansudvalget.

Hvad angaar mit Forslag om, at Kommunerne skulde oprette en Clearingcentral for Bytning af Lejligheder, vil jeg sige, at jeg ikke har tænkt mig, at man derved skulde ophæve al privat Clearing. Jeg har tænkt en Del over Spørgsmaalet og er ogsaa standset først ved det, Ministeren indvendte, nemlig at Folk saamænd ikke vilde henvende sig til offentlige Kontorer i det Spørgsmaal; de vilde foretrække privat Clearing, de vilde være bange for at komme til offentlige Myndigheder, for saa kommer de ind under alle de Restriktioner, der gælder, og som de ellers mener de kan klare sig udenom. Jeg har imidlertid tænkt, at der ogsaa findes Mennesker, som netop vilde gaa til offentlige Kontorer, fordi de siger, vi ikke kan hitte Rede i alle de Regler, der gælder, vi ved ikke, om vi tør henvende os til den og den, og om vi selv tør ordne saadanne Forhold. Jeg kunde tænke mig, at der var en Del Mennesker, som i Tillid til, at der ikke foregaar noget forkert paa et offentligt Clearingkontor, netop vil henvende sig dér, og at der derfor vilde kunne blive en udvidet Bytning.

Det afgørende i Ministerens Indvendinger mod de Udtalelser, som var fremsat, bl. a. fra min Side, var imidlertid dette, at han bestemt maatte holde paa, at Loven skulde vedtages, før der blev foretaget en Opgørelse af Behovet. Efter min Mening bør der *samtidig* foretages en Opgørelse af Behovet og en Tilmelding af Værelser. Jeg er fuldstændig klar over, at man ikke kan være sikker paa at faa Mennesker til frivilligt at melde sig som værelsesøgende, hvis de ikke har en Udsigt til ogsaa at faa et Værelse anvist. Det forekommer mig derfor det eneste rationelle, at man samtidig med, at Udvalget begynder at arbejde, først og fremmest faar sat en Propaganda i Gang, og at denne Propaganda bl. a. sætter ind paa, at de, der har Behov for Værelser, melder sig, naturligvis med den Risiko, at hvis de ikke melder sig, faar de ikke den Lov vedtaget, som de eventuelt trænger til. Samtidig skal man sige, at alle, der vil stille Værelser til Raadighed eller har mere end to over-tallige Værelser — jeg tror, man i første Omgang skal nøjes med dem, der frivilligt vil melde sig — skal melde sig. Naar man gør det under den Trusel, at hvis der ikke skaffes tilstrækkelig mange Værelser frem, eller hvis de, der ønsker ledige Værelser, ikke melder sig, risikerer de enten at faa den Lov, de ikke ønsker, eller ikke at faa den

Lov, de ønsker, saa er jeg overbevist om, at alle vil melde sig.

Det skal naturligvis ske samtidig med Propaganda. Jeg gav i Gaar en Skitse af, hvordan jeg forestillede mig den. Det kan ikke nytte at gøre det paa ganske almindelig Maade, det skal være en Landspropaganda. Den eneste Maade er at lægge den til Rette gennem Radioen, naturligvis i Forbindelse med forskellige andre Midler. Jeg mener, at vi først maa tage dette Omraade op i Udvalget, og jeg vilde være meget skuffet, hvis vi ikke kan faa den højtærede Ministers Medvirken her. Det er muligt, at den højtærede Minister har Ret i sine Betragtninger, at Propaganda ikke vil være tilstrækkelig, men naar man ikke har gjort Forsøget, kan man ikke med Sikkerhed sige, at den er utilstrækkelig. Har man derimod gjort et virkeligt Forsøg og har Propagandaen vist sig virkningsløs, saa staar man ganske anderledes over for Befolkningen, naar man kommer med en Lov af den Karakter, som her er foreslaet. En saadan Propaganda vil i sig selv virke til at borttage noget af Modviljen mod en saadan Foranstaltning.

Det Forslag, det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensen fremsatte i Gaar, er et meget interessant Forslag. Man maa gøre sig klart, at paa et vist Tidspunkt maa Huslejen frigives, og det vilde være bundretfærdigt, om Grundejerne skulde kunne tage den Indtægt i deres Lomme. Det forekommer mig derfor naturligt at overveje Spørgsmaalet i denne Forbindelse, ogsaa da det var kædet sammen med en Reduktion i Udgiften i Forhold til, hvor mange Beboere der er i en Lejlighed. Jeg er kun bange for, at de, som er interesseret i Udlejningsværelser, ikke vil føle sig saa tilfredsstillet ved et saadant Forslag, fordi det kun indirekte forøger Udbudet af Værelser. Man kan ikke efter det se direkte, hvor mange Værelser der kommer frem, men derfor mener jeg alligevel, at man bør overveje Forslaget. Jeg er dog bange for, at dette er et saa kompliceret Spørgsmaal, at man ikke hurtigt kan komme til Vejs Ende. Som den højtærede Boligminister sagde, er dette Spørgsmaal til Behandling i Huslejeudvalget. Det er et af de Punkter, som staar paa vor Dagsorden, men indtil videre er vi optaget af Diskussioner om forskellige andre, mindre vidtgaaende Problemer, saa der er noget lang Udsigt til, at vi kommer til Vejs Ende.

Alvilda Larsen: Jeg vil allerførst igen præcisere, at det Forslag, jeg paa mit Partis Vegne har stillet, Forslag om midlertidig